

Το μέγα σκάνδαλο είναι

η εύνοια υπέρ των συμβασιούχων!

Ολος αυτός ο ορυμαγδός υπέρ των συμβασιούχων είναι μια τεράστια αδικία (και παρανομία) εις βάρος των υπολοίπων Ελλήνων. Η αληθινή διάσταση του θέματος από λογικής και νομικής απόψεως δεν προβλήθηκε σχεδόν καθόλου και τα Μ.Μ.Ε., χωρίς τη σωστή πληροφόρηση, έπεσαν εύκολα στην παγίδα της γενναίας υποστήριξης προς μια μικρή κοινωνική ομάδα που δήθεν αδικείται αλλά που στην πραγματικότητα η ίδια αδικεί (συνειδητά) κλέβοντας πάμπολλες θέσεις εργασίας από τους υπόλοιπους νομοταγείς Έλληνες.

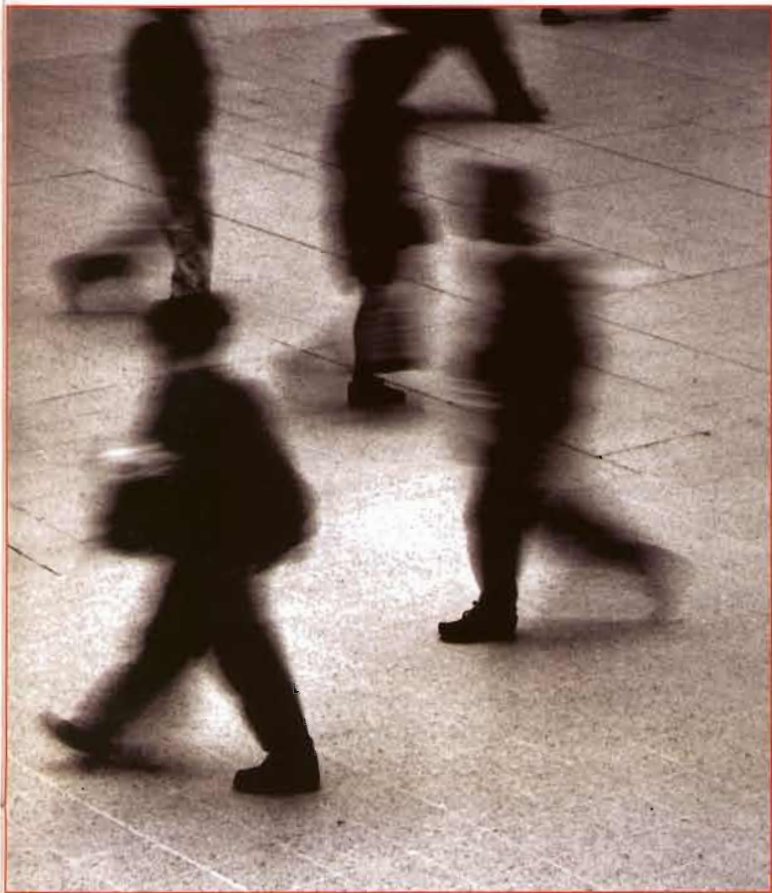
Το θέμα των συμβασιούχων αποπνέει μια νοοτροπία νεοελληνικής πονηρίας και ασυδοσίας που μου θυμίζει αυθόρμητα μια παρόμοιας νοοτροπίας περίπτωση πριν από έναν αιώνα περίπου όταν βαπτίσθηκε μια πλατεία των Αθηνών σε «Κλαυθμώνος». Εκεί μαζεύονταν και έκλαιγαν (εξ ου και «Κλαυθμώνος») οι απολυμένοι (από κάθε νέα κυβέρνηση) δημόσιοι υπάλληλοι (που και οι ίδιοι είχαν προσληφθεί στη θέση άλλων ομοίως απολυθέντων). Χρειάστηκε συνταγματική διάταξη το 1911 από τον Ελ. Βενζέλο περί μονιμότητας των δημοσίων υπαλλήλων ώστε να παύσει το φαινόμενο εκείνο. Οπότε πλέον, ποιο στάδιο δόξης λαμπρό απέμενε για τους νεότερους νεοέλληνες; Βρήκαν αυτοί! Ειδικά για το δημόσιο και ευρύτερο δημόσιο τομέα, βρήκαν τρόπο να αποφεύγουν τους νόμιμους διαγωνισμούς για προσλήψεις υπαλλήλων, δηλ. να αποφεύγουν και να καταργούν την αξιοκρατία την διαφάνεια και τις ίσες ευκαιρίες για όλους τους Έλληνες. Πως γίνεται αυτό; Μα με τις προσλήψεις των λεγομένων συμβασιούχων. Τις τελευταίες δεκαετίες είχε ανθίσει το φαινόμενο να προσλαμβάνονται έκτακτοι υπάλληλοι (δηλ. συμβασιούχοι), οι οποίοι, ακριβώς επειδή δεν πρόκειται για μόνιμους αλλά για εκτάκτους (συμβασιούχους), προσλαμβάνονται χωρίς διαγωνισμό, χωρίς προκηρύξεις, χωρίς δημοσιότητα, χωρίς ίσες ευκαιρίες για όλους τους Έλληνες κ.λ.π., και συνεπώς χωρίς αξιοκρατία.

Έτσι και πάλι είχαμε στρατιές «ημετέρων» εξαρτημένων από την εκάστοτε κυβέρνηση και απολύσεις και προσλήψεις «κατά βούληση» (αφού οι απολύσεις και προσλήψεις των εκτάκτων είναι εύκολες εκ του νόμου). Οι υπόλοιποι Έλληνες (τα κοροϊδα) περίμεναν τις προκηρύξεις και τους διαγωνισμούς που δεν γίνονταν ποτέ, γιατί οι άλλοι οι λίγοι, οι «έξυπνοι», οι «νεοέλληνες» που ξημεροβραδιάζονταν στα σκαλιά των πολιτευτών και των βουλευτών, κατελάμβαναν τις θέσεις από το παραθυράκι των εκτάκτων και μετά κουτσά-στραβά γινόταν πάντοτε η μονιμοποίηση. Αυτή η πονηρή (θρασύτατη) μεθόδευση γενικεύθηκε και έγινε μάστιγα. Αποτέλεσμα ήταν να χρειασθεί και πάλι η παρέμβαση του Συνταγματικού Νομοθέτη ο οποίος στο άρθρο 103 επέβαλε την μόνο με διαγωνισμό πρόσληψη δημοσίων υπαλλήλων και κυρίως την απαγόρευση μετατροπής των εκτάκτων υπαλλήλων σε μόνιμους (ορθότερα, σε αορίστου χρόνου), ρύθμιση που είναι η ισχύουσα. Αυτό ήταν μια γενικευμένη λαϊκή απαίτηση και νομίζω ότι έγινε και με διακομματική συναίνεση. Επίσης, ήταν μια τεράστια λαϊκή κατάκτηση αφού απέτρεπε τα παραθυράκια (μεγάλα σαν λεωφόρους) της ρουσφετολογίας και αδιαφάνειας.

Η οδηγία της Ε.Ε. που πολυπροβάλλεται, δεν λει αντίθετα πράγματα (πώς θα μπορούσε άλλωστε), αλλά λει άλλα που συμβαδίζουν. Εσφαλμένα προβάλλεται ότι η υπέρτερη ισχύς του Ευρωπαϊκού δικαίου επιβάλλει την μονιμοποίηση των συμβασιούχων. Πως θα ήταν δυνατόν μια οδηγία της Ε.Ε. να επιβάλλει την αδιαφάνεια και την αναξιοκρατία; Η οδηγία αυτή (1999/70/ΕΚ) λει κάτι άλλο, απλό, σωστό και αυτονόητο, ότι δηλ. απαγορεύεται να «βαφτίζεται» έκτακτος ένας υπάλληλος που κανονικά θα έπρεπε να ήταν μόνιμος, μόνο και μόνο για να στερείται των δικαιωμάτων που θα είχε σαν μόνιμος (και το ίδιο ενσωματώνει στο εσωτερικό δίκαιο το Προεδρικό Διάταγμα το αναφερόμενο ως «το Π.Δ. του Παυλόπουλου»). Το κρίσιμο λοιπόν σημείο είναι το ποιος θα ήταν

«κανονικά» μόνιμος ώστε να μονιμοποιηθεί τώρα βάσει της οδηγίας. Είναι σφάλμα και μέγιστη αδικία να θεωρείται ότι η οδηγία (και αντιστοίχως το Π.Δ.) επιβάλλει την μονιμοποίηση των συμβασιούχων μόνο και μόνο με το χρονικό κριτήριο των 24 μηνών. Απαιτείται να κάλυπτε «πάγιες και διαρκείς» ανάγκες ο εργαζόμενος, δηλ. να ήταν ουσιαστικά μόνιμος αλλά «βαφτισμένος» έκτακτος.

ΟΜΩΣ, Η ΜΟΝΟ ΠΡΟΣΩΡΙΝΗ ΚΑΛΥΨΗ παγίων και διαρκών αναγκών, ιδίως ενόψει της οριστικής καλύψεως αυτών των αναγκών με κανονικούς μόνιμους υπαλλήλους, αποτελεί την ουσία και τον λόγο υπάρξεως του θεσμού των εκτάκτων υπαλλήλων και δεν καθιστά ουσιαστικά μόνιμους τους εκτάκτους (που είναι πραγματικά έκτακτοι και όχι «βαπτισμένοι»). Επίσης, όταν ο νόμος απαιτεί διαγωνισμό (ως συνήθως) για την πρόσληψη μόνιμου υπαλλήλου, τότε πώς ο

έκτακτος και χωρίς διαγωνισμό προσληφθείς μπορεί να επικαλείται ότι ουσιαστικά ήταν μόνιμος και δόθηκε προς καταστράτηγηση των δικαιωμάτων του «βαφτίστηκε» έκτακτος; Βέβαια υπάρχουν συνθήκες που μπορεί να προσδώσουν σε έναν έκτακτο το ουσιαστικό περιεχόμενο ενός μόνιμου, γι' αυτό όμως δεν αρκεί η απλή 24μηνη απασχόληση. Τότε ποι οι θα είναι πραγματικά έκτακτοι; Μόνο οι υπάλληλοι της μιας εβδομάδας; (Βλ. σχετικά παγιωμένη νομολογία (Α.Π. 625/2006 - Α.Π. 1507/2004 - και ακόμη Α.Π. 80/00 - Α.Π. 1376/99 - Α.Π. 1615/98 - Α.Π. 571/98 - Α.Π. 58/98 - Α.Π. 1331/97 - **Ολομέλεια** Α.Π. 1807/1986).

Αξίζει δε να επισημανθεί ότι η πρόσφατη απόφαση της Ολομέλειας του Αρείου Πάγου (18/2006) δέχεται μεν την

εξουσία των πολιτικών δικαστηρίων να χαρακτηρίζουν αυτά (παρακάμπτοντας - νομίζω εσφαλμένα - την απαγόρευση του Συντάγματος) μια σύμβαση ως αορίστου χρόνου ενώ από τους συμβαλλομένους είχε ονομασθεί ως ορισμένου, όμως και ότι έκρινε επί περιπτώσεως συμβασιούχων (των Κ.Ε.Π.) που όμως είχαν προσληφθεί με προκήρυξη και διαγωνισμό (και αυτό έχει μεγάλη σημασία!) και επίσης ότι επί του θέματος της νομιμότητας της επί της ουσίας κρίσεως του Εφετείου αναίρεσε (με σκέψεις ανάλογες προς τις ανωτέρω) την απόφαση του Εφετείου που δεχόταν την αγωγή των συμβασιούχων.

Όσοι υπάλληλοι ήταν πράγματι ουσιαστικά μόνιμοι έχουν ήδη μονιμοποιηθεί. Οι άλλοι που απλώς θέλουν να εκμεταλλευθούν το χρονικό κριτήριο της 24μηνης απασχόλησης, ενώ είναι ολοφάνερα «έκτακτοι», προσληφθέντες χωρίς προκήρυξη, διαγωνισμό, κ.λ.π. δηλ. χωρίς διαφάνεια και αξιοκρατία, εντούτοις θρασύτατα φωνασκούν και πιέζουν για να γίνουν μόνιμοι και να καταλάβουν γύρω στις διακόσιες χιλιάδες θέσεις, στερώντας τις από τους υπόλοιπους Έλληνες που περιμένουν τις νόμιμες διαδικασίες με δημοσιότητα, διαγωνισμούς κ.λ.π. Εάν καλυφθούν έτσι «κλεφτά» τόσες θέσεις, οι υπόλοι-

Το κρίσιμο σημείο είναι **ποιος ήταν «κανονικά» μόνιμος** ώστε να μονιμοποιηθεί τώρα βάσει της οδηγίας. Είναι σφάλμα και μέγιστη αδικία να θεωρείται ότι η οδηγία (και το Π.Δ.) επιβάλλει την μονιμοποίηση των συμβασιούχων **μόνο και μόνο με το κριτήριο των 24 μηνών**. Απαιτείται να κάλυπτε «πάγιες και διαρκείς» ανάγκες ο εργαζόμενος, δηλ. να ήταν **ουσιαστικά μόνιμος** αλλά **«βαφτισμένος» έκτακτος**.

ποι Έλληνες θα περιμένουν μια γενιά για να ξαναγίνουν διαγωνισμοί και να έχουν και οι ίδιοι (γερασμένοι πια) μια ελπίδα στις ίσες ευκαιρίες και στην εργασία.

Συνεπώς και η (γενναία) μοριοδότηση αυτών των συμβασιούχων που έκανε η κυβέρνηση, αποτελεί σκανδαλώδη και εντελώς αδικαιολόγητη εύνοια υπέρ των συμβασιούχων αφού αυτοί θα υπερτερούν στους μελλοντικούς διαγωνισμούς, ενώ οι υπόλοιποι Έλληνες απλώς θα συμμετέχουν στους διαγωνισμούς χωρίς ουσιαστικές ελπίδες επιτυχίας. Η πλατεία Κλαυθμώνος είναι ένας θαυμάσιος τόπος για να συναντούνται και να λένε τον πόνο τους! Τα εγγόνια τους όμως ίσως έχουν κάποια ελπίδα για αξιοκρατία και εργασία στον δημόσιο και ευρύτερο δημόσιο τομέα!